

at gjøre og fremdeles anser det for det Nigtige, at jeg har gjort.

Brinck-Seidelin: Naar jeg agter at stemme for det foreliggende Forslag, er det med fuld Bevidsthed om, at, dersom dette Forslag vedtages, og dersom Landstthinget ved Finantslovens efterfølgende Behandling i Thinget fastholder denne Afstemning, hvad der fornuftigvis ikke kan være Tvivl om, vil der derved kunne fremkomme det Forhold, at der, efter at et Fællesskald har været nedsat, ikke opnaas Enighed mellem begge Rigsdagens Afdelinger med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Hvorledes Regjeringen da overfor en saadan Tilstand vil kunne taagttage en „velvillig Neutralitet“, formaar jeg ikke at indse. Jeg ser ikke rettere, end at da vil Forholdet stille sig saaledes, at Regjeringen enten maa opløse Landstthinget eller selv træde af. Skillet af disse Tilfælde der indtræffer, vil jeg for mit Vedkommende altid stemme imod Finantsloven, saalænge de her ombandlede Bestemmelser ikke ere udstemte af samme. Hvorledes andre ærede Medlemmer end ville stille sig til dette Spørgsmaal, er jeg overbevist om, at Alle ere enige i, at hvad der med Hensyn til dette Forslag bliver Landstthingets Afgjørelse, den samme Afgjørelse maa vedblive at bestaa gennem alle efterfølgende Behandlinger af Finantsloven her i Landstthinget (Hør! Hør!).

Madvig: Jeg vil blot sige, at Landstthingets konstitutionelle Stilling kan fornylles, ikke blot ved positive Retsbestemmelser og deres Krænkelse, men at Landstthingets Stilling og Indflydelse paa Lovgivning og saa kan fornylles ved daarlige Vaner. Jeg har ikke rettet nogen Breidelse imod den ærede Finantsminister, fordi vi staa saaledes. Jeg har respekteret hans Neutralitet; men jeg har sagt, at vi ikke maatte stille os neutrale.

Finantsministeren: Jeg kan tilføje med Hensyn til, hvad det ærede Medlem udtalte — det angaar en Sag, som allerede ligger for i det andet Thing og altsaa meget godt kan omtales — at jeg naturligvis, ligesaa vel som det ærede Medlem, veed, at paa ethvert saadant Punkt, hvor der foreligger praktiske Afgjørelser, gjælder det om at holde de rette Grændser, og det er klart, at hvis man altsaa i et i og for sig tvivlsomt Grændsespørgsmaal gaar videre, end det er rigtigt, saa saar Sagen en anden Karakter, end saalænge Grændsen ikke overskrides. Dersom man altsaa i Folkethinget var gaaet videre ved at indføre paa Finantsloven saadanne Afgjørelser, som nærmest og naturligst egnede sig til at træffes ved Lov, vilde Forholdet ogsaa for mig strax have stillet sig anderledes. Exemplet ligger i saa Henseende overmaade nær. Thi det hører jo med til

denne Rigsdagsamlings Giendommeligheder, at Spørgsmaalene ikke sjældent fremkomme meget sent, men saa ogsaa komme saa hastigt, at man i Reglen skal tage sin Bestemmelse i Løbet af 5 Minuter. Undertiden komme de endogsaa kun derved, at man selv maa stille dem, uagtet de burde stilles til En. Dette gjælder saaledes for Exempel med Hensyn til det, jeg her skal nævne, nemlig den Tanke at indføre paa Finantsloven ved dens 3die Behandling et Forslag om Forhøielse af Invalidepensionerne. Dersom ogsaa det var slet, saa havde efter min Formening Regjeringen været forpligtet til ikke at lade det være et Spørgsmaal mellem Landstthinget og Folkethinget, men for sit Vedkommende aldeles bestemt at modsætte sig. Det Tilfælde har nu mødt, jeg modsatte mig det, uagtet det kom saa godt som uden Varsel, og jeg aldeles ikke vidste, hvad Resultatet af, at jeg modsatte mig, vilde blive paa dette Punkt. Det har imidlertid siden vist sig, at denne Sag er bleven gjort til Gjenstand for særskilt Lovforslag. Paa den anden Side kunne Spørgsmaalene ogsaa stilles for tidligt, selv om de, om jeg maa bruge det Udtryk, stilles indirekte. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem, som udtalte sig om Landstthingets senere Holdning i denne Sag (Brinck-Seidelin), i Virkeligheden mente at ville stille et Spørgsmaal til Regjeringen om, hvorledes den vilde forholde sig, naar en saadan Situation mødte, som han omtalte. (Brinck-Seidelin: Nei!) Ja, naar han ikke mente det, vilde jeg have anset det for uskikligt, at han ikke havde udtalt sin Mening om, hvilke de eneste Eventualiteter ere, der saa kunde møde, thi det kunde tænkes, at han ved nærmere Overveielse vilde have set, at der var flere Eventualiteter end de to, han nævnte. Men da jeg hører, at det hverken direkte eller indirekte var et Spørgsmaal til Regjeringen, behøver jeg saa meget mindre at forklare, hvorfor jeg ikke har nogen Bemyndigelse til paa Regjeringens Vegne at udtale mig om en saadan Situation.

Brinck-Seidelin: Jeg kan ikke se Andet, end at foruden de to Eventualiteter, jeg har nævnt, kan der kun foreligge en tredie. Naar jeg ikke har henpeget paa den, har det egentlig været, fordi jeg fandt, at den ikke kunde tænkes, nemlig at Regjeringen opløste Folkethinget; det kan fornuftigvis Regjeringen ikke gjøre, eftersom den har accepteret Finantsloven med den omhandlede Bestemmelse.

Finantsministeren: Allerede nu fandt det ærede Medlem altsaa en tredie Eventualitet. Det er jo et Spørgsmaal, om han ikke, hvis han grundsker nærmere, fandt en fjerde og en femte. Det skal jeg imidlertid ikke indlade mig paa.